

համար: Լսուած բան է արդեօք որ ինքը՝ դերասանը, իւր անձին ծաղիկ նուիրէ: Աղամեան ինքզինքէն դուրս ելած էր, կատաղած որչափ կրնաս երևակայել, այնուհետև կ'ելնեն մարդը կը դատապարտեն, կը քարկոծեն: Ա՛հ, բարեկամս Պօլիս գեղարուեստի երկիր չէ սպահովապէս:

Չիլինկիրեան զրած է ինձ բառ առ բառ իրեն զրածներդ, և խնդրեր է որ իւր բարեններն քեզի հաղորդեմ:

Քանիցս խօսքդ կ'ընենք, քանիցս թողած պարապդ կ'ստուգենք: Գո՛ւ, մարդ ազնիւ և առաքինի, վիճակուած ես աշխարհիս տառապանքը ճանաչելու, բայց հոգւովդ և վարմունքովդ անոնց յաղթահարելու և մեծնալու: Մարդկութիւնը ուղորմելի բովանդակութիւն մ'է ամէն տեսակ չար բոյսերու, որոնց մէջ ազնիւները իբրև լոյս կը փայլին գիշերուան մէջ:

Տօբինին հաղորդեցի ուզածդ՝ այսինքն ժամը Կին միջոցները նուագել և գրեզ յիշելը: Սիրով յանձն առաւ. ջերմ բարենները կը մատուցանէ քեզ:

Յուսամ որ ամուսնոյս նամակն ընդունեցար: — Էս քանի մ'օր անհանգիստ էի, արդ գրեթէ ապարինած եմ: — Թորոսեան Լեֆէնտին այսօր մեզ եկաւ յայցելութիւն, բարեններդ հաղորդեցի իրեն, և ի փոխարէն իրեննները կը հաղորդեմ քեզ:

Կը մտղթեմ որ կատարեալ յաջողութիւն ունենաս Փոխ-Թագուհւոյն հետ, միայն թէ այդ գործէն շլանալովդ սին երագներ չ'ընես բանաստեղծական երեակայութեամբդ. դրական մարդ եղիր, լաւ հաշուէ, լաւ կշռէ:

Միշտ նոյն բարեկամուհիդ Արբուհի:

Մոոցայ իմացնելու քեզ թէ Աղամեան նամակ գրեր է քեզ. բայց Ալեքսանդրիայի հասցէով. առի՞ր արդեօք գայն:

(Շարայարիլի)

Հ. Ե. ՏԱՅԵՏԻ

Պ Ա Տ Մ Ա Կ Ա Ն

ՆԻԹԵՐ ՊՈԼԿԱՐԱԶԱՅՅՑ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱՐ

Տ Ա Պ Ա Ն Ա Գ Ի Բ Ք Ֆ Ի Լ Ի Պ Է Ի Ե Ի ՈՒ Բ Ի Շ
ՊՈՒԼԿԱՐԱԶԱՅՑ ԳԱՂՈՒԹՅԱՆ ԵՐՈՒ

(Շար. տես Բազմ. 1929 էջ 80)

Թիւ 16. — «Շիրիմս է Գերապատի Մանուկ ամիրայի որդի Գրիգոր աղայի դստեր Մարիամ պարկեշտուհւոյն ի վաղահաս լինել մահուան մարմնով եղաւ ի յայտ տապան յայսմէն սպա յետին փողով յառնիմ արագ ի դատաստան. յամի տեանն 1837 օգոստոս 6ին»: (Տապանաքարս ծախուած է քարակոփի):

Թիւ 17. — Մեժ ևւ շրեղ դամբարան մ'է եկեղեցւոյն շրջափակիլն մէջ:

«Եկայք ծանօթք լաւ դիտեցէք այս խղճալի
[գամբարանին,
Անտարակոյս մի աստիճան գտնուելու եմք ի
[կարգին,
Հոչակաւոր վաճառական էի ի մէջ Յունաստանին,
Քսան ամ ի զուր շրջեցայ ոչ կարաց ստպագէն
[թշնամին,
Յուդարկաւոր ի սպասաւորս ու ինձ հասոյց
[մինչեւ այս վիճակին,
Յանցնեալ զաջս կացեալ առնեմ . . . ձեռաց
[ձիւտորին,
Քառասուն երկու օր աշխատեցամբ բայց ոչ
[օգտեցի իմ ոչ մի ինամբ.
Իմ սիրելի եղբայրներս ընտանեօք ի մեժ սուգ
[ըրին,
Սէր իմ մօրս չիմացուցին թէ զինչ եղել իրենց
[տրդին,
Ո՛հ երբ տանջանքս այս ըսին, Պոլիս սընել եմ
[բարւիք,
Գուն մահուամբ օղակ . . . ինձ ասցէն վերջի
[վայրկեանին,
Սորայ Չրաղայ Յովսէփ . . . կայ այժմ աստ
[տապանին,
Հասաւ մինչեւ քառասուն եօթն ամօք աստի
[կենաց յայսմ աշխարհի,
Այժմ Չեզ մտղթեմ ով բարեկամք ներեցէք
[ինձ դատաստանի,
Եւ դիտեցէք մահարանիս աղօթելով յամի
[Փրկչին,
Հագար ութն հարիւր յիսունըվեցի սեպտեմբերի
[երեք թուին»:

Ասոր կը յաջորդէ տաճկաբարբառ ոտանաւոր մը նոյնանման: Գրութիւնը բաւական դժուար